

O loupežnících na Louzku

Ve Velešíně žil před mnoha lety vojenský vysloužilec, který pod rakouským maršálkem bojoval až v daleké Itálii. Velmi rád vzpomínal na jižní krajinu a často vyprávěl o svých dobrodružstvích. Nedaleko Říma se sešel s krajanem, který se ho vyptával na Kaplici a okolí. Byl to totiž kraj, kde prožil neklidné mládí. Zvláště ho zajímalo, zda při silnici u Dolního Dvořiště ještě stojí staletá lípa, kterou je zdaleka vidět.

O této lípě, z níž zůstal už jen mohutný pařez, vyslechl vysloužilec od staříckého krajana v Itálii zajímavé vyprávění. Stará lípa byla svědkyní krvavých dobrodružství a zákeřných činů. Ve zřícenině Louzku u Kaplice se totiž usídlilo bratrstvo lapků a zlodějů. Z rozbořeného hradiště vedla dlouhá podzemní chodba až k říšské silnici pod rozložitou lípu. Po silnici projížděly formanské vozy obtěžkané lákavým zbožím. Po silnici také putovali osamocení poutníci, tovaryši i kupci a různá poselstva.

Chodba sloužila jako dobrá skrýš loupežníkům. U vchodu, který byl dobře ukryt rozložitými kořeny mohutné lípy, visel zvon, od něhož lupiči každou noc natahovali lano přes silnici. Soumrak a tma pak zahálily rouškou tajemství četné zločiny, loupeže a vraždy. Za noci tudy nikdo nepozorovaně

neprošel. Jakmile se rozezvučel zvon na konci chodby, vyhrnuli se z úkrytu zarostlí a neurvalí lapkové a začali své neblahé dílo. Jejich přesile se neubránil nikdo. Těla přepadených a ubitých navždy zmizela v bezedné chodbě, zatímco poklady zlodějského bratrstva utěšeně rostly.

Časem však úřady přece přišly na stopu zlodějského doupěte a nenadále zasáhly. Ke zřícenině Louzku se blížila rychle trestná výprava vojáků. Lupičům nezbylo nic jiného než útěk. Sotva zachránili holé životy. Několik jich bylo zajato a hned popraveno. Útok vojáků byl tak překvapivý, že prchající lupiči nestačili nic vzít s sebou. A tak bohaté poklady, nashromážděné za několik let, zůstaly ukryty v podzemní chodbě. Loupežníci se rozprchli daleko do okolních zemí a nikdy se neodvážili vrátit zpět.

Krajan, který velešínskému vysloužilci vyprávěl svůj příběh, žil už v Itálii pět desítek let. Svoje vzpomínky končil prosbou: „Až se vrátíš, milý příteli, najdi stopy pařezu staré lípy, zkus se prokopat do chodby a najdeš veliké poklady. Polovinu si nech a polovinu dej na dobročinné účely, ať je má vinna alespoň trochu odčiněna.“

Po návratu do vlasti hledal vojenský vysloužilec kolem silnic, kopal, ale marně. Kopali i jiní, kteří slyšeli vypravování vysloužilcovo, ale také bez výsledku. Poklad zůstal dál ukryt před lidskými zraky a prý jej objeví ten, kdo o velikonocích v hodině duchů začne kopat na správném místě.

Z knihy Pověsti Českokrumlovska a Kaplicka, autoři: Stanislav Cífk a Jindřich Pecka

Otázky:

1. Čím se dříve živil voják, kterého potkal náš krajan v Itálii?

.....

2. Co najdeme pod kořeny starého pařezu?

.....